

Crítiques

“Sorogoyen explica aquesta abjecta història amb un poder visual que crea adrenalina a l'espectador. La càmera fa prodigis (...) no només és una molt bona pel·lícula. També era necessària.”

Carlos Boyero: Diari El País

“És aquest joc de miralls entre la realitat i la ficció el que fa encara més incòmoda una pel·lícula que converteix la incomoditat en un estat de l'ànima (...) Sorogoyen torna a lluir-se (...)”

Luis Martínez: Diari El Mundo

“Una pel·lícula dolorosament autèntica en tot el seu metratge (...) Sorogoyen i Peña superen amb nota el desafiament de retratar, amb el matxet en una mà i calç viva a l'altra, el fenomen de la corrupció a Espanya”

Daniel Mantilla: Fotogrames

“Demolidor retrat a allò «Un dels nostres» dels fets morals de la política. (...) Tot és autèntic, real, viscut i tan estimulants com vergonyós”

Oti Rodríguez Marchante: Diari ABC

“El retrat de la corrupció galopant és incisiu i està pautat amb un ritme vertiginós, visual i musical, d'acord amb l'agitació dels personatges retratats. (...)”

Quim Cases: Diari El Periódico

“Sorogoyen torna a demostrar el seu talent (...) El film és ple de moments memorables (...) 'El regne' captura amb ràbia i talent i el que els catalans anomenem 'rauxa' el moment polític en què seguim immersos.”

Juan Sardá: Diari El Mundo

“Tot el que s'ha escrit i analitzat sobre la corrupció a Espanya és a 'El reino' (...) poques vegades s'ha il·lustrat amb el mestratge del brillant Rodrigo Sorogoyen, i un elenc tan potent”

Carlos Loureda: Fotogrames

“Un impressionant treball actoral. (...) Recomanable pel·lícula (...) El que resulta prodigiós al film és el maneig coral de grups de personatges. Potser el seu final sigui el més fluix.”

Carlos Pumares Diari La Razón

“Mirada a la corrupció complexa, res maniquea, i sobretot, humana. (...) De l'esperpent passa al thriller polític desembocant en una seqüència de persecució al volant que serà recordada. (...)”

Andrea G. Bermejo Cinemania

SINOPSI

Manuel (Antonio de la Torre), un influent vicesecretari autonòmic que ho té tot a favor per fer el salt a la política nacional, observa com la seva perfecta vida s'ensorra a partir d'unes filtracions que l'impliquen en una trama de corrupció al costat de Paco, un dels seus millors amics. Mentre els mitjans de comunicació comencen a fer-se ressò de les dimensions de l'escàndol, el partit fa pinya i únicament Paco surt indemne. Manuel és expulsat, assenyalat per l'opinió pública i traït pels que fins fa unes hores eren els seus amics. Tot i que el partit pretén que carregui amb tota la responsabilitat, Manuel no es resigna a caure sol. Amb l'únic suport de la seva dona i de la seva filla, i atrapat en una espiral de supervivència, Manuel es veurà obligat a lluitar contra una maquinària de corrupció que porta anys greixada, i contra un sistema de partits on els reis cauen, però els regnes continuen.

SECCIÓ D'ARTS VISUALS.

ESPAI DE DEBAT

Sala del Mar 30 29 JUNY 2022.

El Reino

Any 2018

Durada

131 min.

País

Espanya

Direcció

Rodrigo Sorogoyen

Guió

Rodrigo Sorogoyen, Isabel Peña

Música

Olivier Arson

Fotografia

Àlex de Pau

Repartiment

Antoni de la Torre, Josep Maria Pou, Nacho Fresneda, Ana Wagener, Mònica López, Bàrbara Lennie, Lluís Zahera, Francisco Reyes, Maria de Nati, Paco Revilla, Sonia Almarcha, David Lorente, Andreu Lima, Òscar de la Font, Laia Manzanares, Max Marieges

Productora
Coproducció Espanya-França:
Tornasol Films, Trianera PC AIE, Atresmedia Cinema, Le Pacte, Mondex & Cie, Bowfinger International Pictures

Premis

2018: 7 Premis Goya: incloent millor director, guió i actor. 13 nom.

2018: Festival de Sant Sebastià: Secció Oficial

2018: Festival Internacional de Toronto TIFF: Secció World Contemporary Cinema

2019: Premis Platino: Millor actor (Antonio de la Torre) i muntatge. 4 nominacions

2018: Premis Forqué: Millor actor (Antonio de la Torre). 2 nominacions

2018: 5 Premis Feroz: incloent millor pel·lícula, director i actor. 10 nominacions

Organitza:

Amb el suport:

La pel·lícula comença de manera harmoniosa, amb escenes frívoles que desenterren la qualitat de vida dels personatges i les seves respectives motivacions, per després continuar amb un ritme frenètic i farcit d'ansietat. El Manuel és la figura protagonista, l'home que ven la seva ètica per comprar el destí. I aquest és el primer secret que coneixem en embarcar-nos en una caça fosca i dramàtica on l'atenció no decau en cap minut, i on aprenem que les injustícies sempre es descobreixen, ja surtin o no a la llum pública.

És un brutal retrat d'un polític que expulsen del regne polític, de la maquinària, per filtrar-se uns enregistraments compromesos. He assistit a l'estrena a Sant Sebastià i ha superat amb escreix les meves expectatives. Bastant inspirat per la trama gurtel i els papers de Barcenas, Sorogoyen està encertat perquè ho aplica a tota la política, per això s'eviten noms de partits i persones, això va del sistema en general i la seva "podridura".

Una pel·lícula sempre molt oportuna i que serà recordada mentre duri aquest sistema polític.

Sorogoyen recorda l'Scorses més vibrant, amb aquest ritme àgil i plans seqüència des del darrere del protagonista, no et deixa anar ni un segon. La càmera es mou amb molt de sentit, és una càmera freda, plena de primeríssims plans que funcionen molt bé en les converses, que són el fil conductor de la trama. Quan la pel·li es va desenvolupant, a poc a poc va prenent més forma de thriller, amb aquesta atmosfera i il·luminació de tons lúgubres.

La música en un to aclaparador i accelerat com el protagonista. Els actors estan molt ben elegits, Josep Maria Pou com a poderós president de la comunitat, perfecte, inquietant, De la Torre desfermat. Sorogoyen amb aquesta i la gran "Que Dios nos Perdone" s'alça com un dels directors amb més present d'Espanya i com un dels més brillants directors d'actors.

Al Regne, tots es mouen per algun motiu. Com a éssers humans, cadascú busca alguna cosa, i, d'una manera o altra, sobreviu per (o per?) això. És en aquesta part on el nivell actoral posa la seva màxima esplendor a la pantalla i els actors reben un excel·lent.

El Regne aposta per un guió (escrit a mà per Isabel Peña) cuidat, precís, amb diàlegs substanciosos i encertats, i encara que la història se situa fa gairebé deu anys, la veracitat contemporània es traspassa fins als nostres dies amb total claredat. La música té una càrrega hipnòtica, una aura freda i àvida d'agitació que atrapa l'espectador i li impedeix pensar, obligant-lo a centrar-se en el present, a sobreviure davant dels fets impremeditats.

I tot això, juntament amb els plans de càmera, de vegades ràpids i obtusos com a reportatge televisiu, de vegades polits i detallistes per captar l'essència de l'actor, s'acobla al 100% a la trama.

Però potser el millor del llargmetratge és la seva proposta. Un film que reivindica justícia sense esmentar cognoms ni sigles polítiques, un material que parla del poder i de la cobdícia sense assenyalar ideals, una creació que dibuixa la realitat amb el pinzell de la duresa i la subtils a parts iguals. Mil elements que pretenen que ens qüestionem els clars foscos del món actual i les múltiples cares de la veritat, les vores de la supremacia i l'ansia de domini d'aquells (i/o aquells) que ens envolten.

En paraules del mateix Antonio, "**Mantenir la capacitat d'indignació és obligat com a ésser viu. Posicionar-se és un compromís amb la vida**".

